

Ο π. Ιάκωβος Τσαλίκης συγκαταλέγεται στη χορεία των Αγίων!

/ [Πεμπτουσία](#)

Όπως έγινε γνωστό, η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αγιοκατατάξε σήμερα, Δευτέρα 27 Νοεμβρίου το μακαριστό Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη.

Η αίτηση αγιοκατατάξεως είχε υποβληθεί από την Ιερά Μητρόπολη Χαλκίδος και ορίστηκε ως ημέρα μνήμης του η 22α Νοεμβρίου.

Σε άλλα δημοσιεύματα της «Πεμπτουσίας» μπορείτε να βρείτε μαρτυρίες για την οσιακότητα της μορφής του.

Παραθέτουμε ακολούθως το βιογραφικό του, όπως το έχουμε δημοσιεύσει παλαιότερα:

Ο πατήρ Ιάκωβος Τσαλίκης γεννήθηκε την 5-11-1920 στο Λεβίσι της Μικράς Ασίας, κωμόπολη 5.000 περίπου κατοίκων, απέναντι της Ρόδου, λίγα χιλιόμετρα στο εσωτερικό από την παραλία.

Οι γονείς του ήταν ο Σταυρός Τσαλίκης, τεχνίτης οικοδόμος και μητέρα του η Θεοδώρα Κρεμμυδά του Γεωργίου και της Δέσποινας.

Το 1922, με την Μικρασιατική καταστροφή, οι Έλληνες της Μικράς Ασίας εξεδιώχθησαν από τους Τούρκους και η οικογένεια του...διεσπάσθη στα δύο. Ο πατέρας του έμεινε αιχμάλωτος στην Μικρά Ασία, ενώ η μητέρα του με την γιαγιά του Δέσποινα και τα τρία ανήλικα παιδιά, τον Γιώργο 4 ετών, την Τασούλα 3 και το Ιακωβάκι 2 ετών, ήρθαν στην Ελλάδα, μέσω Πειραιώς και εγκατεστάθηκαν στο χωριό Άγιος Γεώργιος Αμφίσσης, ως πρόσφυγες.

Η οικογένεια ξανάσμιξε τυχαία τα τέλη του έτους 1925, όταν εγκατεστάθη στο χωριό Φαράκλα της Εύβοιας, κοντά στο Προκόπι και την Αγία Άννα.

Το 1933 το «Γιακωβάκι» ετελείωσε το Δημοτικό Σχολείο του χωριού του Φαράκλα με Άριστα, αλλά δεν συνέχισε τις σπουδές του, κυρίως ελλείψει οικονομικών μέσων. Αλλά ακολούθησε τον πατέρα του στις οικοδομικές του εργασίες.

Εκείνα πού τον διέκριναν από της παιδικής του ηλικίας, ήταν η μεγάλη του ευσέβεια και η αγάπη του προς τους ανθρώπους, μικρούς και μεγάλους.

Διάβαζε από μικρός εκκλησιαστικά βιβλία, βίους Αγίων, και ήξερε απέξω αποσπάσματα από Ψαλμούς, Ιερές Ακολουθίες, απολυτίκια, κοντάκια.

Γι' αυτό και στα 7 του χρόνια τον αποκαλούσαν, μικροί και μεγάλοι, συγγενείς και φίλοι «Καλόγερο». Και στα 10 του χρόνια «πατέρα Ιάκωβο».

Στα 9 του χρόνια είδε στο εξωκκλήσι του χωριού του της Αγίας Παρασκευής μια Μοναχή, πού μίλησε μαζί του και του είπε πώς είναι η Αγία Παρασκευή και πολλά άλλα.

Περισσότερο ησυχολείτο με τα πνευματικά (Θείες Λειτουργίες και Ιερές Ακολουθίες) παρά με τα επαγγελματικά. Τα κύρια χαρακτηριστικά της ζωής του ήταν οι προσευχές, νηστείες, αγρυπνίες.

Τον Ιούλιο του 1947 εκλήθη στις τάξεις του στρατού, όπου υπηρέτησε στην υπηρεσία εφοδιασμού και μεταφορών, επί δύο και πλέον χρόνια.

Και όταν υπηρετούσε στις τάξεις του στρατού, αλλά κυρίως μετά πού απελύθη, ο νους του ήταν στις Ιερές Ακολουθίες, Θείες Λειτουργίες, Εσπερινούς, αγρυπνίες, παρακλήσεις, τις οποίες και παρακολουθούσε.

Είχεν έντονη την εσωτερική κλίση προς τα θεία από παιδί, αλλά και την άνωθεν κλήση αργότερα. Γι' αυτό, τον Νοέμβριο του 1951 προσήλθε για να γίνει Μοναχός, στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαβίδ του Γέροντα, κοντά στην κωμόπολη Λίμνη της Εύβοιας. Αλλά οι πνευματικές και οι εν γένει συνθήκες λειτουργίας της Μονής ήταν απογοητευτικές. Γι' αυτό καί σε λίγο καιρό εγκατέλειψε τη Μονή και επέστρεψε στο χωριό, στο σπίτι του.

Στις 17-7-1952 όμως, επανήλθε στη Μονή, αποφασισμένος να εγκαταβιώσει σ' αυτήν και υπηρετήσει ως Μοναχός του Κυρίου, υπό οποιεσδήποτε δυσκολίες και συνθήκες. Ήταν η σοβαρότερη και κρισιμότερη απόφαση της ζωής του. Κάτι το οποίο και επέτυχε.

Στις 31-11-1952 εκάρη Μοναχός και του ανετέθησαν καθήκοντα Οικονόμου. Και στις 17-12-1952 και 19-12-1952 χειροτονήθη από τον Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Γρηγόριο Διάκονος και Πρεσβύτερος.

Εγκαταβιώσας ως Μοναχός και Οικονόμος συνετώς και επιτυχώς, εξελέγη το 1975 ως Ηγούμενος της Μονής, θέση την οποία διετήρησεν επιτυχώς και «ποδοτικώς

μέχρι την προς τον Κύριον εκδημία του την 21-11-1991.

Όταν λειτουργούσε είχε ζωηρή την αίσθηση της παρουσίας του Κυρίου.

Όταν δεν λειτουργούσεν ο ίδιος, παρακολουθούσε την Θεία Λειτουργία γονατιστός, μπροστά στην εικόνα του Χριστού του τέμπλου.

Εκείνα, πάντως, που εχαρακτήριζαν όλη του την ζωή ήταν η εδραία και ακλόνητη πίστη του στον ένα Τριαδικόν εν μια τη ουσία Θεόν, η απόλυτη αφοσίωση στα πνευματικά του καθήκοντα, η αυστηρή άσκηση, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή και η πολλή αγάπη και υλική και ηθική συμπαράσταση προς τον δοκιμαζόμενο κόσμο.

Ακόμη η υπομονή στους πειρασμούς, τις δοκιμασίες, τις αρρώστιες και τις θλίψεις.

Υπέφερε από 5 σοβαρές σωματικές αρρώστιες και εν τούτοις ουδέποτε διεμαρτυρήθη η δυσανασχέτησε. Αλλά συνεχώς έλεγε «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν» και «ζει Κύριος ο Θεός».

Τα τρία βασικά πιστεύω του ήταν:

α) υπάρχει Θεός, Τριαδικός έν μια τη ουσία, πού είναι παντοδύναμος, δημιουργός των πάντων και όλος αγάπη,

β) υπάρχει μετά θάνατον ζωή της ψυχής, πού αρχίζει από τον τάφο,

γ) η εδώ ζωή μας (οι πράξεις μας) καθορίζει την μετά θάνατον βιοτή μας.

Ακόμη την ζωή του Γέροντα εχαρακτήριζε η μεγάλη αγάπη και συμπαράσταση προς τον δοκιμαζόμενο κόσμο, πού συνέρρεε κατά 100άδες στην Ιερά Μονή του Οσίου Δαβίδ από όλη την Ελλάδα, και ο Γέροντας τον άκουγε, τον συνεβούλευε, τον βοηθούσε, εδοκιμάζετο μαζί του και τον ξαλάφρωνε.

Γι' αυτό, όταν την 21.11.1991 εξεδήμησε προς Κύριον και μετά 2ήμερον εψάλη η νεκρώσιμος ακολουθία του, χιλιάδες ευεργετηθέντες από αυτόν πνευματικά και υλικά, κληρικοί και κοσμικοί, φώναζαν, όλοι μαζί, την ώραν της ταφής, εν συγχορδία, Άγιος, Άγιος, Άγιος, τρεις λέξεις πού απέδιδαν την ουσία, μία πραγματικότητα.

Η μνήμη του ας είναι αιωνία και εμείς ας έχομε την ευχή του.